

til — og jeg er tilbøjelig til at tro, at det for mig var et endnu mere afgørende Moment — nemlig dette, at man burde skabe Virksomheder, der alene tager deres Fortjeneste fra Udlandet, saa gunstige Vilkaar som muligt, og det vil altsaa, naar vi staaar overfor Skattespørgsmaalet, sige gøre dem saa lidet beskattede som muligt. De Virksomheder, her er Tale om, vil, tror jeg at turde sige, altid være meget store Virksomheder, og i Kraft af dette tror jeg samtidig at turde sige, at de Opgaver, der foreligger her i Retning af at skaffe Fortjeneste fra Udlandet, er Opgaver, der kun kan løses af Aktieselskaber, i hvert Fald med faa Undtagelser. Her er altsaa Tilfælde, hvor man udefra søger at skaffe sig Penge til Danmark, her er Tilfælde, hvor man gennem Virksomhed i Udlandet søger at gøre Landet større.

Det forekommer mig, som jeg allerede har sagt, at hvor man staaar overfor et saadant Problem, gør et Land klogt i at give lempelige Vilkaar for saadanne Selskabs Stiftelse og Arbejde. Som ved Selskabsbeskatningen i øvrigt maa jeg igen her fremhæve, at det, der er Tale om, ikke er, at den Fortjeneste, som en privat Borger i dette Land har ved Virksomhed i Udlandet, ikke skal beskattes; det eneste, her er Tale om, er, at den ikke skal dobbeltbeskattes. Thi, som det allerede gentagne Gange er sagt, Selskabsbeskatning er jo Dobbeltbeskatning, og selv om jeg erkender, at den Bevægelse, de radikale Partier har foretaget i Retning af at forstaa, at her var et særligt Forhold, hvortil der burde tages visse Hensyn, er glædelig, maa jeg dog hævde, at efter min Opfattelse er det helt rigtige, ligesom hidtil, at fritage Indtægter, der fremskaffes ved Virksomhed alene i Udlandet, for Dobbeltbeskatning.

Efter at have talt om det, hvorefter Skatten skal beregnes, vil jeg sige noget om de Fradrag, der foreslaas, og jeg vil da først knytte nogle Bemærkninger til de ikke helt ubetydelige Ændringer, der af Regeringen foreslaas dels i de faste Fradrag, dels i Børnefradragene.

Med Hensyn til det første, de faste Fradrag, vil jeg først bevidne den højtærede Minister min Anerkendelse, fordi han skønt Socialdemokrat ikke er meget tilbage for at nedsætte de faste Fradrag fra

1 600 Kr. i København, 1 400 i Provinserne og 1 200 paa Landet til henholdsvis 1 200, 1 000 og 800. Jeg ved meget vel, at der hertil knytter sig en anden Nedsættelse, som jeg om lidt skal komme tilbage til, men jeg føler mig desuagtet forvissat om, at der i de Kredse, som har den største Interesse i, at Familieforsørgerens Fradrag er stort — og det vil jo ogsaa i mange Tilfælde være Kredse, som den nusiddende Regering har Interesse af —, vil der findes ikke faa, som vil finde den her skete Forandring meget beklagelig. I særlig Grad paa Grund af dette sidste Forhold maa jeg gentage min Anerkendelse, af, at den højtærede Finansminister ikke er meget tilbage for at foreslaa det, som her foreslaas, idet jeg absolut mener, at det, som her er sket, at det faste Fradrag sættes ned, og Børnefradraget sættes op, rent principielt er den rigtige Vej.

Den højtærede Finansminister vil jo ikke være blind for, at vi fra konservativ Side ingenlunde er Modstandere af indirekte Beskatning. Heroverfor rejses der den Indvending, at denne Beskatning i høj Grad straffer Personer med talrig Familie, og det er en Indvending, som jeg for mit Vedkommende absolut ikke kan finde helt ubegrundet. Samtidig maa man dog maaske have Lov til at sige, at de Ting, man lægger Told paa, gennemgaaende er Ting, som ikke bruges i Familier med ringe Indkomst. Men, som sagt, helt uden en vis saglig Begrundelse kan jeg ikke finde det er, naar man siger, at der er den Fejl ved den indirekte Beskatning. Derfor kan vi fra vor Side meget vel i Princippet gaa med til, at man til Gengæld overfor den direkte Beskatning maa yde den talrige Familie en ikke ringe Skattelempelse, og det er det, der sker gennem det Forslag, som angaaende disse Punkter er fremsat. Om nu det ganske overordentligt forhøjede Børnefradrag er rigtigt, derom vilde jeg dog mene, at der kunde være nogen Tvivl. Saa vidt jeg husker, har selv Socialdemokraterne tidligere ment, at som kommunalt Fradrag i København og paa Frederiksberg var 500 Kr. tilstrækkeligt. Her gaar de op til 600 Kr., og om det ikke er for meget, vil jeg dog stille mig tvivlende overfor. Men jeg gentager, at i Princippet mener vi fra mit Partis Side, at det er rigtigt som af Finansmini-